

Mestres molt animats

El grup d'animació infantil Xirupiflai està format per quatre professors de les comarques gironines que alternen la seva tasca pedagògica amb les gires de caps de setmana

PEP PRIETO

GIRONA

□ No deu ser una pràctica gaire consolidada que quatre mestres pugin en un escenari i facin cantar i ballar la mainada quan arriba el cap de setmana. Per Miquel Barris, Adriana Plana, Pep Puigdemont i Beth Riera és un *hobby* quasi quotidià. Des de fa un any i mig aquestes dues parelles d'educadors gironins alternen la seva tasca pedagògica amb les gires per festes majors i gresques diverses reconvertits en el grup d'animació infantil Xirupiflai. Tot va començar quan en Pep i la Beth estudiaven magisteri», expliquen, «van organitzar un grup dins la seva classe que s'anomenava Peus Plans. En acabar la carrera, en Pep s'hi va continuar dedicant amb un altre company com a *Els Pepitus* fins que, quan es va quedar sol, ens va dir si ens hi volíem afegir». El grup té les funcions ben repartides; mentre en Pep i la Beth canten dalt de l'escenari, en Miquel i l'Adriana animen la funció entre el públic.

Els integrants de Xirupiflai volen matisar que aquesta faceta és de «voluntariat total, no ho fem per guanyar-nos la vida». Però de feina no els en falta; l'any passat van realitzar més de 25 actuacions. Segons ells, ensenyar a l'escola i fer d'animadors és «igual i diferent», sobretot per a en Pep i la Beth, que són mestres d'educació musical. «Les cançons són nostres», expliquen, «és estar en contacte amb la guitarra de cada dia. Amb el grup també transmetem un contingut però d'una manera més informal. L'objectiu és que els nens s'ho passin bé i ballin molt». Per en Mi-

Xirupiflai. Pep Puigdemont, Miquel Barris, Adriana Plana i Beth Riera, els quatre membres del grup.

quel, professor en centre d'educació especial, la diferència és molt més gran perquè «on jo treballa també es balla però hi haurà qui ho farà amb les crosses, amb les mans, amb el cap... és un concepte molt diferent». L'Adriana creu amb les actuacions «desconnectes durant una hora. És la mateixa matèria prima, els nens, però és un trencament de la feina d'entre setmana».

Les cançons del repertori sovint provenen de les que en Pep i la Beth necessiten per a l'escola. Ells reivindiquen el fet que siguin ente-

rament seves. «Les cançons populars estan molt bé però algunes estan massa vistes», afirmen, «a les nostres hi ha la part musical però també hi ha una presentació, com un *atrezzo*, que les caracteritza i fem participar els nens». A l'hora de compondre es basen en cançons infantils i «que tinguin, d'una manera o altra, un contingut educatiu. Tenim la cançó de la botzina, per exemple, que parla del medi ambient».

Segons en Miquel, «l'educació a les escoles és massa formal i els nens necessiten una motivació.

Una classe de llengua pot partir d'una cançó. Estaria molt bé que convivissin la música i les matemàtiques». Per la Beth, en canvi, això «és una mica utòpic perquè hi ha molta gent, s'ha de coordinar molt bé i la institució et pressiona. Els nens, però, també necessiten una mica de rigidesa». Els membres de Xirupiflai coincideixen que el panorama musical infantil necessita una mica d'empenya, i més en català, que no es mou de l'estrictament popular». Un dels projectes del grup és l'enregistrament d'un CD.